

Prishtina, 19 mei 2024

Lieve Ronald,

Klaproos en schijnpapaver ontvouwen hun kroon van crêpepapier,
in de tuin zijn de karakteristieke zaadbollen op de harige steel
getooid met scharlakenrode en cadmiumoranje hoedjes.

Ze groeien uitbundig naast de jonge kweepeer,
waar ik afscheid van heb moeten nemen –
toen ik het door meeldauw aangetaste groen had weggeplukt
bleef er niet veel meer van het boompje over
en de laatste paar blaadjes vielen ten prooi aan slakkenvraat.

‘Je moet de slakken omarmen’, zegt de buurvrouw,
‘het heeft geen zin je ertegen te verzetten, want ze zijn er nu toch’.

‘Slakken hebben meer tanden dan haaien’, zeg ik haar,
‘je ziet ze misschien niet, maar voor je het weet
hebben ze de hele democratische rechtsstaat kaalgevreten.’

Sorry, zei ik democratische rechtsstaat? Ik bedoel tuin.

Je plant klaprozen en opeens bloeien de metaforen.

Van je allereerste ministerschap herinner ik me vooral je Hoed, Ronald.
Draag je hem eigenlijk nog? Stevig vasthouden, zo’n hoofddekse,
dat waait met alle winden mee, vooral met een nieuwe wind.

Ik weet niet waarom, maar ik moet aan mijn middelste denken,
zij draait zich altijd in een goede onderhandelingspositie;
wanneer ik haar vraag iets te doen, stelt ze er stellig iets tegenover,
voor niets gaat alleen de zon op, weet deze zesjarige,

Ondertussen is ze razendsnel afgeleid, vergeet ze,
zodra ze haar eigen belang veilig heeft gesteld,
wat ze daar als plicht tegenover had beloofd.

Maar gelukkig hoeft zij geen beleid te maken, noch slippers dragen.

Ik bedacht me dat je uit papaver zowel maanzaad als morfine wint,
het een knarst tussen de tanden, het ander sust in slaap.

Én: je kan een klaproos niet in een vaas zetten, dan vallen de blaadjes uit.

Even tot hier, Ronald, de tuin roept;
als ik de allegorieën niet snoei, dan gaan ze woekeren
en smoren ze alle betekenissen.